

LÉPCSŐ A MENNYBE

kisregény

írta: Bernáth Zsolt

2000.

Donászy Tibornak és Székely Zoltánnak ajánlom

1.

Álmodtam múlt éjjel. Buszon utaztam, majd metrón, aztán megint buszon valahová egy poros városrészbe, girbe-gurba utcába. Tanulni vágytam, zenélni, híres lenni, sikereket habzsolni. Majdnem összejött, aztán mintha feladtam volna, vagy ilyesmi. Nem tudom, nem emlékszem, hogy mi történt később, de arra eszméltem fel, hogy furcsa gombóc van a torkomban. Sírás fojtogatott bizonyára, de én ráfogtam az esti nagy tábla csokoládéra: ő a bűnös, őmiatta vannak hurutos tüneteim. Végére mindegy.

De a mese nem hagyott nyugodni. A nap folyamán egyre csak az a tizenéves gyerekforma srác járt a fejemben, aki büszkén ül a dob mögött, kezében a dobverők, és csillogó szemmel hallgatja mestere szavait. És álmodozik színpadról, zenésztársakról, zenekarról.

Ez az ő története. Őszintén, de néhol talán szépítve, néhol mentve a menthetőt. Ha lehet. Kezdjük el talán egy strandon. Képzeld el: nyár van, verőfény, kánikula, és ameddig a szem ellát emberek, napozók, színes, tarka forgatag, vattacukorillat. És egy lány...

2.

... Egy lány, akinek barna szeme volt, hosszú, sötét haja, és csodálatos lény. Látni véltem vajon? Hogyan is láthattam volna a mosolygó arc mögé, hogyan is tudhattam volna, hogy ez a gyermekkorból éppen kifelé igyekvő teremtés szabadidejében Thomas Mannt olvas, és pszichológusnak készül? Ez nem volt nyilvánvaló, azonban az igen, hogy a lány sem közömbös irántam. Ő sem? - kérdezhetnék. Nem írtam volna, hogy bizony lenyűgözött ez a magát a Napnak átadó leány? Pedig nagyon is.

Olyannyira, hogy meg is feledkeztem arról a nem elhanyagolható tényről, hogy mellettem feküdt valaki, aki az idő szerint a barátnőm volt. Ő becsukott szemmel napozott, nem is vette észre elkalandozó pillantásaimat, és azt sem, hogy elkezdődött

valami, aminek csak évek múlva lesz vége, amikor könnyezve bevallom: abban a pillanatban szerelmes lettem másba.

A lány pedig észrevett. Mosolygott, elfordította fejét, aztán tekintete lassan visszatalált hozzám. Később már nem vándorolt arrébb pillantása, nem keresett ürügyet, csak nézett, nézett, és hangja megszólalt a fejemben: - Látlak, kedves, és tudom, hogy minden másodpercben egyre távolabb kerülsz a barátnődtől, közelebb hozzám, közelebb és közelebb. Lehet, hogy még órák, napok, évszakok telnek el, mire először mersz megszólítani, de már elkezdődött, valami elkezdődött köztünk, és láthatatlan, eltéphetetlen szálak fűznek immár össze bennünket. Én várok.

3.

Mikor mindezt később elmeséltem dobtanáromnak, azt vártam, hogy felveszi a felnőtt álarcot, és erkölcsi prédikációt tart, miszerint mire föl tekintetek én jobbra, no meg hát balra a házam tájától. Ezzel szemben méltatlankodó pillantással letette dobverőit, és megvakarta homlokát. Nem szólalt meg egy darabig. Aztán közölte.

- Ha történet itt és most véget ért volna, azt mondanám, hogy megesisik az ilyesmi. De van egy olyan gyanúm, hogy van még folytatása.

Elvigyorodtam.

- Szóval? - fordította felém a fejét.

- Na ja - közöltem megfontoltan. A fickó a vesémbé látott, mint mindig. Furcsa szerzet volt. Elnézegettem ritkuló göndörféle haját, amelyet apró copfba fogott össze hátul, és álcázva öregedését, hajpántot is viselt. Kicsit ripacsos volt, de egyébként illetl személyiségéhez ez a hippis kendő. Negyven múlhatott a srác, bár sohasem kérdeztem meg korát, ő meg nem dicsekedett vele. Mikor megismertem, egy lerobbant házban lakott a külvárosban, és a legfőbb gondja az volt, hogy miképpen fizesse ki aktuális számláit, ezeréves kutyája etetéséről már nem is beszélve. Felesége is volt, bár inkább papíron, mint fizikai valóságában, sőt egy alkalommal mintha ez a fizikai valóság is megkérdőjeleződött volna. De erről majd később.

Most még maradjunk annyiban, hogy Zoti - mert így szólítottatta magát oktatóm - híres rockdobos volt, egy akkoriban futó együttesben püfölte a bőroket, és én végtelenül nagyképű voltam, hogy hozzá járhatok tanulni. Nem mintha különösebb

kiváltság lett volna, a dolog egy telefonba került mindössze, de ezt tátott szájú barátaim nem tudták, ugyebár.

Szóval egymásra bámultunk, és kis időre szüneteltettük a gyakorlást. Akkoriban hetente, szombatonként találkoztunk. Mindössze két óránk volt alkalmanként, hogy egyrészt átvegyük az anyagot, másrészt megvitassuk, mi történt az elmúlt napokban. Most mintha türelmetlenebb lett volna a szokásosnál.

- Én elhiszem, hogy ez a leányzó érdekesebb, mint a triolák világa, de dönts el, hogy dobolni jöttél ma ide, vagy átbeszélni a dolgot. Ez esetben ne zenetanárt fizess, hanem lelki tanácsadót.

- Miért van az, hogy ekkora problémát csinálok az ügyből? A haverjaim lelkiismeret-furdalás nélkül csalják a barátnőjüket, én meg lassan nem tudok a szemébe nézni, holott még meg sem csaltam, csak...

- Tervezed.

- No igen, vagyishogy...

Zoti felöltötte ábrándozó tekintetét.

- Amiatt nem kell szégyenkezned, hogy lelkiismeret furdalásod van, de amiatt már igen, hogy gyáva vagy - mondta - Ha egyszer odavagy azért a másik lányért, és ő is viszonzza érzelmeidet, akkor miért nem mondd meg a barátnődnek, hogy bocs, szerelmes lettem, elmegyek.

- Micsoda?

- Miért? Nem egyenes beszéd?

- De akkor elhagy! - kiáltottam fel.

- Hogyne. Még szép. Különben meg te hagyod el őt, nem igaz?

- Na jó, de ki garantálja, hogy az a másik leány velem marad, és...

- Senki. De kockázat nélkül nincs üzlet. Én ennyi idős koromban jó párszor jártam ebben a cipőben, és jó néhányszor döntöttem rosszul. De legalább döntöttem. Gyerekaggal, gyerekmódra, de döntöttem. Ha így folytatod, egész életed langyos lesz, mindig habozni fogsz, és várni, hogy más oldja meg a konfliktusaidat. És úgy sodródsz a véletlenek útjain, mint a repdeső falevél.

Kellett nekem belevágni a témába, gondoltam bosszúsan. Kitűnő tanáromat, ha egyszer elragadta a hév, negyedórát tudott prédikálni érzelmeikről, meg a világ dolgairól, miközben az ő élete legalább annyira katasztrófa volt, mint azok, amelyekbe oly szívesen avatkozott bele, előnyére legyen szólva: csak ha kérték rá. Nem is

neheztelhettem érte, hiszen amikor először felkerestem, ő a tanításomra vállalkozott, és nem kötöttük ki, hogy kizárólag ritmusképletekről lesz szó a foglalkozásokon. Mindenesetre, ha már kérte, elmeséltem neki, hogy hol tart az ügy, mi változott azóta, hogy a strandon feltűnt egy angyali szépség.

4.

Kópa fanatikus volt, a legfanatikusabb gitáros, akivel valaha találkoztam. Már-már a komikum határát súrolta megszállottsága, és az a rendíthetetlenség, amikor megjelent fizetésnapon (az én fizetésem napján!), és megfontoltan kiadta utasításait, hogy abban a hónapban mennyit szánjak dobszerkóm fejlesztésére. Bár jócskán ráfért az öreg cuccra a felújítás, csere, ilyesmi, és nagyon is tisztában voltam vele, hogy komolytalan hangszerekkel nem állhatunk ki a nagyközönség elé, én mégis alkudoztam.

- Kinéztem egy CD-t - próbálkoztam.

- És? - nézett gyanakodva Kópa.

- Megvenném - rebegtem. Megvillant a szeme, megrázta a fejét.

- Kell egy új cintányér - közölte.

- Akkor egy kólát...

- Semmi szükséged ezekre a nyálas, cukros mérgekre. Ha szomjas vagy, igyál vizet. Három kóla árából már felmegyünk Pestre, és veszünk új dobverőket a további el nem fogyasztott négy pizza helyett is.

Így ment ez. De neki köszönhettem, hogy összejött a zenekar, és garázst is tudtunk bérelni a vasútállomás mellett, valahol az isten háta mögött. Kópa pedig felügyelte pénzköltési tranzakcióinkat, és hónapról hónapra fejlődtünk.

Hárman voltunk. Kópa gitáron játszott, másik gitárosunkat pedig Mökinek hívták. Semmit nem volt hajlandó komolyan venni, mindenből poént csinált, én pedig akkor szórakoztam a legjobban, mikor a komolykodó, felhős homlokú Kópát utánozta, egy az egyben lemásolva annak világmegváltó hangsúlyait, és a "mocskos világ" ellen mindig harcra kész széles mozdulatait. De jó csapat volt. Hittünk abban, hogy egyszer ott állunk majd valami kocsma színpadán, és teljes erőből nyomjuk a rockot.

Akkor este azonban dühömben kettétörtem dobverőimet, Möki elszaggatta húrjait, és bánatában fél óra leforgása alatt legurított a torkán négy sört, amely mennyiség depresszióba taszította.

- Ez nem megy - közölte. - Feladom.

- Hát, nem könnyű - csatlakozott Kópa is, a híres-hírhedt rockballada lassú dalának szólójára célozva. Este nyolc múlt, ami azt jelentette, hogy tíz órája gyakoroljuk azt a rohadt számot, ami arról szól, hogy valaki a háborúban elvesztette a kezét, lábát, megvakult, megsüketült, és itt maradt élőhalottként a pokolban. És ez még hagyján, de nem tudtuk eljátszani a dalt! Kópa minduntalan belekeveredett a gitárszólóba.

Hát szedelőzködtünk.

- Én maradok - mondta Kópa tragikus hangon.

- Jó - nyugtáztuk egyhangúlag a döntést, és biztosak voltunk benne, hogy nem telik bele fél óra, és Kópa csatlakozik hozzánk a kocsmában. De nem ismertük még eléggé a srácot. Elkérte a garázs kulcsot, és pihenésképpen újrahangolta gitárját.

- Reggel gyertek értem - szólt.

- Hétkor itt vagyok - közöltem, előre tudván aznap esti programomat. - Hétkor.

Kópa bólintott, és elfordult. Mondanom sem kell, amikor hajnalban próbaképpen kiugrottam a garázsba, a srác éppen a szólót játszotta - tökéletesen. De addig még volt jó pár óra. Este tízkor ugyanis randevúm volt.

5.

Már nem is emlékszem, hogy pontosan mikor beszéltünk először. Azt a nyarat végigszemeztük, hogy így mondjam, de nem történt semmi ott a strandon. Egy évnek kellett eltelnie, mire összebarátkoztunk, és találkozásaink rendszeressé váltak. Ő más városban lakott, de itt töltötte a hétvégéit. Nekem pedig jogsim volt és autóm. Mi sem természetesebb, minthogy elé mentem a discóba, elé mentem a strandra, és úgy általában elé mentem, amerre járt.

Autózgattunk. Olykor hazavittem, máskor a folyóparton sétáltunk kézen fogva, és nem is tudatosítottuk a szomorú tény, miszerint rögtön elengedtük egymás kezét, amint "lakott területre" értünk. Mert tilosban jártunk. Én nem szakítottam akkori

barátnőmmel, titkaim pedig nem derültek ki, noha szinte provokáltam a sorsot, hogy bukjak már le, legyek már végre rákényszerítve az igazság kimondására. De nem történt semmi.

- Mit vártál? - csodálkozott dobtanárom, Zoti. - A sors majd megkönnyíti a dolgodat, mi? Hajaj, ez nem így működik, barátom. Az igazság benned ég, rombol és gyötör, de titkaid nem kerülnek addig nyilvánosságra, amíg te nem adsz engedélyt rájuk. Csak mire kiszabadulnak a fenevadak, addigra már jóval erősebbek és veszélyesebbek, mint azt te gondolnád.

6.

Aznap megint találkoztunk. Éjfél is elmúlt, mire beült mellém a kocsiba, és leparkoltunk a házuk elé. Jókat hallgattunk. Jókat csókolóztunk. Aztán megint hallgattunk.

- Ősszel elmegyek - mondta.

- Tudom.

Hallgattunk. De ez a pár szó is elég volt, hogy agyam beinduljon, és gondolataim felsorakozva, hadirendbe állva támadást intézzenek ellenem. Merthogy miről is szólt ez a halk mondat? A lány elmegy, másik városba tanulni, messze innen, kollégista lesz, és nem találkozunk. Én maradok nélküle, megcsalt kedvesemmel, emlékekkel, döntés nélkül.

És nem mondom neki, nem mondom most sem, hogy megyek veled, meglátogatlak majd, ott leszek, számíts rám, számíts velem. Ott hagyom kétségeiben, másodhegedűs pozíciójában, értelmetlen szerelmével. És csak ennyit tudtam mondani:
- Tudom.

Meleg volt, forró nyáji éj, barátom kint a gettóban gyakorolta szólóját, én pedig egy idegen lánnyal tanultam a szerelmet a kocsiban, félig hátradöntött ülésen.

Tapasztalatlan volt, félénk, és nagyon fiatal. De szerelmes egy srácba, aki minden este hazament kedveséhez, és éjjelente gyakran becsukott szemmel fontolgatta döntését, amelyet soha nem hozott meg. A lány pedig, aki a srác mellett feküdt, nem tudott semmit.

- Hallgassunk zenét - mondta a lány a kocsiban. - Elengedtem kezét, és bekapcsoltam a rádiót. Megszólalt egy öreg dal, cincogó gitár, egy mély fekvésből magasba csapó erőteljes férfihang, majd rá válaszul egy női, népdalokon edzett ének. A mese körbefogott minket, és elringatott. A lány discozenéhez szokott fülének furcsa lehetett ez a hetvenes évekből előkúszó dallam, de csak behunyta szemét, és átadta magát a varázslatnak. Én pedig azon kaptam magam, hogy hajába sűgom, fordítom a dal szövegét.

*Felvette úját a Fény Királynője,
s csak ment előre
A Béke Hercege átölelte lovát
s átvágtatta az éjszakát
Ó, táncolj az éjsötétnek
dalolj a reggeli fénynek
Esővel lovagol a
Fekete Lord
ma éjjel s nekünk az idő
mindent elmond.¹*

- Mi ez? - kérdezte a lány. - Ismered?

- Most már igen - szóltam. - Azt hiszem, most jöttem csak rá, hogy miről szól ez a dal.

- És ki énekel?

Elgondolkodtam egy percre. Később fogtam fel, hogy abban a pillanatban dobtanárom stílusát vettem fel.

- Azt hiszem, hogy ez a srác teremtette azt a fajta zenét, amit ma keménynek hívunk - mondtam nagyképpően.

- De hát ez olyan, mint egy dal a tábortűz körül. Mint egy mesejáték darabja.

Elsendesedtem. Miért játszom én a nagymenőt, tettem fel a kérdést. Hiszen nem is éltem még akkor, mikor az a bizonyos négyfős csapat valahol Angliában beült

¹ Led Zeppelin: Battle of evermore (Göbolyös N. László fordítása)

a stúdióba, és szabadjára engedték a sárkányokat, meg a varázslókat a mikrofonok, és a keverők között.

- Inkább elmondom, hogy honnan ismerem - javasoltam. - Talán érdemes.

7.

Most is előttem van a pillanat. Dobtanárom felkel a cucc mögül, rejtelmes pillantással a lemezjátszóhoz megy, és a száznyi CD közül elővesz egyet. Kezembe adja.

Forgatom a kopott, néhol homályosra tapogatott tokot: a képen omladozó kerítés, rőzsehordó öregember, a háttérben vidéki ház, fák lombja. Előtérben a pusztulás, háttérben a folytatás, a feltámadás. Cím, előadó sehol. A dalok címei, ahogy kezdő angolsággal kisilabizáltam: Kalifornia felé, Lépcső a mennybe, Fekete kutya, Az örökkévalóság csatája...

- Mi ez? - kérdeztem.

- Első lecke - mosolygott Zoti. - Nem lehetsz igazi rockdobos, ha nem látod a csodát.

- Mármint hallom...

- Nem, ezt látni kell - erősködött. - Van használati utasítás is, nyugi. Szeretném, ha megértenéd, hogy mit választottál, mit jelent zenésznek lenni, és azt is megértenéd, hogy mire képes az ember, ha nem csinál semmit, csupán hagyja, hogy átfolyjon rajta az Isteni. Mert ahogy a Nap átsüt a redőny rései között, és fénycsíkokká szelídül, ahogy megtörik a prizmán, és ezer színre esik szét, így csapódik le bennünk is az ihlet, amit hívhatunk belső Napnak is akár. És belefolyik a hangszereinkbe, átítatja a hangszálainkat, dalszöveggé, érzésekbe, dalba formálódik. Ha engeded, és ha mindig az eszedben tartod: ez az egyetlen mérce. Ez alatt felesleges alkotni. Semmit ne adj ki a kezedből, ami e szint alatt van.

- Hallhatnám a lemezt? - vigyorogtam szemtelenül.

Zoti nem szólt többet. Belehelyezte a lemezjátszóba a CD-t, leültetett a fotelba, és kezével könnyedén végigsimított arcomon, jelezve: csukjam be a szemem. Majd léptei a konyha felé távolodtak, magamra hagyott.

Normálisan ugye egy másodperc alatt bekapcsolódik egy lemezjátszó, akkor mégis olyan volt, mintha percek teltek volna el néma csöndben. Szólni akartam, kinyitni a szemem, amikor berobbant a szoba, porfelhő fojtotta belém a szót, és vágató lovasok dübörögtek el harsány csatakiáltást hallatva. Tombolt az erő, felforrósodott a levegő, és lelki szemeim előtt megjelent egy félmeztelen énekes, aki időutazóként jelent meg a huszadik századi elgépiesedett emberek világában, hogy megmutassa, mi az az Erő. Majd még mielőtt elsodort volna a forgatag, elült a vihar, és akusztikus gitárhangok repítettek el a mesék birodalmába, tündérek és manók közé, hogy magam is átváltozzam, kiszínesedjek, és megtisztuljak. Két dalnok kísért utamon, egy angyali hangú leány és egy, az egekig sikoltó harcos, akinek kiáltására meghasadtak az egek, és világokon át visszhangzott az élet hangja.

Mire visszatértem a földre, már véget ért a háború, csak egy magányos fuvolás maradt, hogy hírül adja: van még remény, a jövő már születőben. Felismertem a harcos hangját, de itt már erejét veszve siratta szerelmét, aki elindult lépcsőn a mennyekbe. Gyenge volt, esendő, panaszkodó, csodát váró. Elringatott hangja, megsajnáltam, megöleltem, szívemhez szorítottam.

Ekkor történt valami.

Könnyű szellő legyintette meg arcom, és gyerekhangokkal telt meg az erdő, nevetéstől visszhangzott a korábban néptelen tisztás. A lantos eltávolodott, és valami baljóslatú volt készülőben. Láttam, amint gépek közelednek, elsötétül az égbolt, és mindent kattogás, zakatolás fülsértő diszsonanciái töltenek meg. Pokoli gitárszólo hasított a csilingelő hangokba, és mielőtt a gépek letarolták volna a tisztást, megnyílt az égbolt, és visszatért a harcos. Kezében ítéltábla és kard. Láng borított el mindent, a harcos kíméletlen volt, és pusztító. Hangja szárnyalt keresztül időn és téren, és megjövendölte a világ végét, amikor minden mozgó megáll, minden egy lesz, és egy lesz minden, s nem marad más, csak egy történet béna kősziklába vésetten.

Aztán csend, sötétség, és egy elhagyott, romos lépcsősor valahol a távolban felfelé a mennyországba.

Csend.

Kinyitottam a szemem. Dobtanárom mosolygó arcát láttam.

- Ennyi egyelőre - mondta.

- Mi volt ez? - kérdeztem rekedten.

- Ez? - kérdezte, majd elfordult, és babrálni kezdett valamit. Visszatette a lemezt a helyére. - Ez a Led Zeppelin.

8.

A lány némán hallgatott.

- Irigyellek téged - mondta aztán. - Hogy ilyen csodákban lehet részed.

Nem értettem.

- De hisz te is hallottad - mondtam. - Most az előbb. Te is láthattad.

Rám pillantott szomorkásan.

- Nem hiszem, hogy ugyanarról beszélünk - mondta. - Te sárkányokat, varázslókat láttál, én csak egy számomra túl bonyolult dalt hallottam a rádióból. Semmi mást. Elhiszem, hogy mindaz, amit elmondtál, igaz, sőt tudom, hogy igaz, de nekem nincs bejárásom abba a világba. Az a tiéd.

- De... - akartam közbevágni.

- Pszt... - csitított, ujját számra téve. - Az a te világod. Ha sokat beszélsz róla, elfoszlik, köddé válik. Őrizd meg, és ne akard mindenáron megosztani.

Bólogattam. Azt hiszem, akkor éreztem meg először, hogy mekkora szakadékok tátognak köztünk. És akkor kezdtem őt elveszíteni.

Kikapcsoltam a rádiót.

9.

Hajnalodott, és lassan gurultam a garázsor felé. Halkan járt a motor, és nagyokat ásítottam. Nem volt kedvem hazatérni, és bár esküdni mertem volna rá, hogy Kópa barátom már rég az igazak álmát alussza, mégis tettem egy próbát. Mikor megláttam a nyitott garázsajtót, elröhintettem magam. Aztán még egyszer, midőn feltűnt egy csipás arc, gyűrött ing, és a diadalittas mosoly.

- Csak nem? - szóltam ki a kocs ablakából.

- De - mondta. - Megtanultam.

- A szólót?

- A szólót.
- Elismerően hümmögtem.
- Gyere - mondtam. - Hazaviszlek.

10.

Volt egy rendkívül emlékezetes fellépésünk. Akkortájt működött a városban egy "Tekepálya" elnevezésű kocsmá, ami egy zezugos épületből, és a mögötte lévő fedetlen teraszról, színpadból állt. Egyetlen célt szolgált: minél több fiatal minél hamarabb, minél több piát tudjon benyakalni együltő helyében.

Sűrűn tűntünk fel arrafelé, mindig elképesztett a hely meglepő igénytelensége, egyetlen ok miatt volt érdemes ott tölteni egy-egy estét, nevezetesen, hogy mindig fellépett valami helyi zenekar, és hajnalig nyomták a bluest, vagy a rockot. Mindenki lehetőséget kapott, akinek zenélni támadt kedve, és rendelkezett megfelelő cuccal ahhoz, hogy alapvető színvonalon műsort szolgáltasson az illuminált közönségnek.

Egy ilyen esti sörözgetés után jött az ötlet: menjünk ki a garázsba, és nyomjuk hajnalig amit tudunk. Csatlakozott hozzánk pár lelkes - és részeg - fiatal, így rajongóink társaságában szédelegettünk ki a vasútállomás mellé, belőttük hangszereinket, és megkezdődött a show.

Mikrofonállvány helyett seprűnyélre rögzítettük a mikrofont, és abba ordítottam, énekeltem mindazt, amit képes voltam a dob mögött. Játszottunk futó külföldi számokat, régi magyar rocknótákat, mígnem feltűnt a színen egy közelben tartózkodó hajléktalan, aki - mint kiderült - a garázs mögött lakott egy általa ásott és lefedett lyukban. A bácsi könnyekig meghatva hallgatta végig a koncertet, és kikiáltott minket a világ legtehetségesebb zenekarának.

Hozzánk csatlakozott ivócimboráink tomboló lelkesedése közepette addig játszottunk, mígnem kireggedett, dobverőm elforgácsolódott, és a többiek is elfáradtak. Aztán hazamentünk aludni.

Körülbelül így esett meg az a mi híres, egész éjszakás koncertünk. Mint később kiderült: az egyetlen. Kópa aztán családi okok miatt kénytelen volt fillérékért eladni gitárját, Mokit pedig behívták katonának. De ez még odébb volt, továbbra is lelkesen jártam dobolni tanulni. Közben aztán összeszedtem másfajta tudást is.

- Anyámék válnak - böktek ki hirtelen. Zoti még leütötte az utolsó taktust, aztán megállt.

- Ideje, nem? - kérdezte.

- Legfőbb ideje - mondtam. Aztán sírva fakadtam.

Zoti nem mozdult egy darabig, hagyta, hadd bőgjem ki magam, mindössze egy pohár vízért ment ki a konyhába, és szótlánul nyújtotta felém. Jólesett a pohár hűvös érintése.

- Szerinted van igazság ezen a földön? - tettem fel aztán a kérdést.

Zoti eltűnődött.

- Valami biztosan van. De ha arra vagy kíváncsi, hogy van e bűn és bűnhődés, akkor azt kell mondanom, hogy ebben nem hiszek. De abban igen, hogy egyszer minden visszajön hozzánk. Minden, amit tettünk, megy egy nagy kört, és visszatalál, mint a bumeráng. Kit bántottál?

- Tessék? - Letöröltem könnyeim.

- Kit bántottál? Merthogy büntudatod van, nem igaz?

Bólintottam. Annyira ki akartam önteni a lelkem, és mégis akadozva kezdtem neki. Biztatásra vártam, sürgetésre, de tanárom még csak nem is nézett rám. Intett, hogy üljünk át a fotelba, feltett valami lágy zenét a lemezjátszóra, és hallgatott. Én pedig lassan elkezdtem.

- Tudod, anyámék házassága maga a katasztrófa...

Egyetértést várva pillantottam Zotira, de arca rezzentlen volt. Többször meséltem már neki szüleim kapcsolatáról, úgyhogy tisztában volt dolgokkal. Folytattam.

- Igazából ők sem tudják, hogy miért vannak együtt több mint két évtizede, de foggal-körömmel ragaszkodnak ahhoz, ami még azelőtt tönkrement, mielőtt lehetett volna belőle valami: a házasságukhoz.

- Nincsenek együtt - szólt közbe Zoti. - Két magányos ember egy lakásban tartózkodása még nem együttélés.

- Igen. Szóval mindkettő menekül a másik elől, alkoholba, munkába fojtja érzéseit, amelyeknek lényege, hogy elszúrták az életüket, nem szeretik egymást, nem tudják egymást elviselni, és azt sem, hogy ráment a fiatalságuk arra, hogy még reménykedtek, alkudoztak, és ígégették maguknak a szebb jövőt. Most anyám úgy döntött, hogy kiszáll ebből, és új életet kezd.

- És mi a te szereped ebben?

Nagy lélegzetet vettem.

- Anyámnak van két cicája...

Zoti elkomorult, mintha sejtette volna a következőket.

- Ez a két cica volt az elmúlt években anyám legfőbb ürügye és indoka arra, hogy ne költözzön el. Merthogy mi lesz akkor kedvenceivel, akiket legjobban szeret a világon.

- Hogyhogy mi lesz? - kérdezte Zoti - Létezik menhely, ideiglenes szállás, ilyesmi. Tuti.

- No igen, de amikor anyám pár napja elköltözött otthonról, az egyetlen kérése volt, hogy oldjam meg a cicák helyzetét. És én találtam is helyet nekik, elvégre ez nem olyan nagy dolog. Hiszen még akár itt is... Vagy nem?

- De. Folytasd.

- Szóval lett volna helyük, de anyám közölte, hogy nem lenne nyugodt, hogy máshol vannak a cicák, így úgy döntött, hogy...

Halkan felnyögtem. Zoti felállt, és hátat fordított nekem.

- Hogy? - kérdezte.

- Hogy elaltattatja őket az állatorvossal.

Minden erőmet összeszedve visszafojtottam kitörni készülő könnyeimet.

- És tegnap meg is történt. Én vittem be őket az orvoshoz.

- Szóval engedelmeskedtél... - mondta Zoti.

- Tessék?

Zoti felém fordult. Sápadtabbnak tűnt.

- Úgy tudom, te vegetáriánus vagy... - mondta.

- Igen.

- Miért?

- Mert nem veszek részt még közvetve sem abban a tömegmészárlásban, amit húsiparnak hívnak. Az én kedvemért, az én ebédemért ne tenyésszenek ezernyi csirkét, marhát, disznót, hogy aztán embertelen módon megöljék őket.

- Ennek ellenére most saját magad öltél meg két állatot, akiket ráadásul szeretted.

- Anyám kérése volt - mondtam halkán.

- Pontosan - felelte Zoti. - És te megtagadva minden elvedet, meggyőződésedet, szembeszállva józan eszeddel, érzéseiddel, engedelmeskedtél.

- Azt akartam, hogy megnyugodjon...

Zoti ordítani kezdett.

- Micsoda? - Hogy megnyugodjon? És megnyugodott? Tudod, hogy mit kellett volna tenned? Megrázni anyádat, hogy ráébredjen, mit művel. Mit művel magával, veled, azokkal az állatokkal! Tudod, hogy mit csinált? Bosszút állt több évtizedes szenvedéséért, csak hogy ezt is apádra foghassa! Nem látod, hogy mire ment ki a játék? A bosszúra. És te részt vettél ebben.

- Mit tehettem volna? - kiáltottam.

- Mit? Mentened kellett volna a védteleneket, amikor észrevetted, hogy kitört az elmebaj. Elvinni őket, hazudni, bármit, csak menteni az életet. Hiszen azoknak az állatoknak te néztél a szemükbe, amikor átadtad az orvosnak, neked kellett elbúcsúzni tőlük, és a te lelkiismeretedet fogja nyomni a dolog, amíg élsz. Anyádnak lehet mentsége, hogy nem ő tette, de neked nem.

- De hát sírtam, zokogtam...

- Persze. Mert jó ember vagy. De abban a percben mégis a Gonosz szolgálja voltál, és nem mertél nemet mondani. És miért? Mert engedelmeskedsz, és mindenkinek meg akarsz felelni. Ez a te bajod. A megfelelés. Pedig egyetlen embernek kéne csak megfelelned: saját magadnak, a saját mércédnek. De te egyeztetesz. A környezeteddel, a világgal, csupa olyan külső dologgal, ami folyton változik. Ezért nem mertél még búcsút mondani a barátnődnek sem. Nehogy megtudja, hogy mi az igazság.

Befejezte. Dühös volt, láttam rajta. S azt is láttam, hogy nem rám haragszik. Bizonytalan emberi lényemre haragudott, arra a határozatlan belső hangomra, ami soha nem volt elég hangos, hogy jó útra tereljen.

- Nem tanítottak meg téged arra, hogy határozott légy, és nem is vagy az. Arra sem tanítottak meg, hogy vállald önmagad, mindig azt akarták, hogy más legyél. Itt az eredmény.

- Mit kapok én ezért? - kérdeztem.

- A sorstól? - hörrent fel Zoti. - Azt nem tudhatom. Ha majd megkaptad, tudni fogod. De ne várj semmi jóra. Ha még azt sem becsülöd meg, ami a kezvedbe adatott, hogyan is várhatod, hogy távoli vágyaid beteljesüljenek? Nézd meg ezt!

Odament a CD játszóhoz, és elővett egy lemezt. Egy háromszög alakú prizma rajzán megtört a fény, ez volt a borító.

- Én nem tudok neked mást adni, csak zenét és tanítást. De talán több lesz az általa, és talán megértesz valamit abból, amit az imént elmeséltél. Szem becsuk, és irány a fotel.

Kapkodva engedelmeskedtem. Elhelyezkedtem a fotelben, és vártam a megkönnyebbülést, vártam a megbocsájtást. Kezeim imába kulcsolódtak, és mély levegőt vettem. Kifújni már nem volt időm.

Panaszos, szenvedő kiáltás hangjai töltötték be a teret, és megnyílt alattam a Pokol. Én legalábbis annak éreztem sötét, néhol kékeszerű, megint máshol tejfölsűrűségű masszát, ami elborított. Egy távoli hang szólt hozzám, szavait csak foszlányokban értettem meg. Szavak, mondatok... *Ne félj a törődéstől... Válassz saját földet... A verseny ára gyors halál...*

Aztán megjelent a Gonosz. Nem tudtam kivenni külsejét, csak egy fenyegető, sötét alakot láttam, ami minden fényt elnyelt, magába olvasztott, és ez az alak üldözőbe vett. Rohantam, menekültem, rettegve pillantottam néha hátra, és percről-percre éreztem, hogy ott liheg a nyomomban, hideg, nedves lehelete tarkómat csiklandozza. Menekültem, majd szilárd falba ütköztem, és ekkor vettem észre, hogy egy óriási arénában vagyunk, kőfallal körülvéve, és mindenhol tükrök, óriási tükrök. Saját magam elől menekültem, és saját árnyékom követett, üldözött mindvégig. Elnevettem magam, és ekkor ezernyi ébresztőóra szólalt meg körülöttem, zengett-bongott a világ, és egyszer csak óriási reccsenéssel megnyílt előttem az Idő.

Alázuhanam a szakadékba, és láttam az elmúló milliárd éveket, világok szakadtak ketté, és hamvadtak el, életek, alkotások, érzések hunytak ki egy szempillantás alatt, és elkeseredve értettem meg, hogy minden hiába. Hiába az erőfeszítés, a munka, az áldozat, minden elmúlik, elfelejtődik, megsemmisül. Nincs

értelme a létnek, a virágok nyílásának, a tavasznak. Bezárultak a kapuk, és még mielőtt kinyitottam volna a szemem, mennyei tűzijáték vonta magára a figyelmemet. Majd meglepődve észleltem, hogy amit az imént megsemmisülésnek észleltem, az csupán árnyékba kerülés volt, éppúgy, ahogy a Föld egyes részei kerülnek sötét zónába, amikor a másik oldalról világítja meg a Nap. Most ezek az eltűnő részek újra felragyogtak, és láttam: ott van minden, minden, ami megtörtént, minden, ami elhangzott, minden, minden, csak letisztulva, rendbe téve, mintha értő kéz sorba rakta volna a káoszt, minden értelmet nyert, kivirágzott, és helyére került.

Ott volt két cicám is, ott voltak a szüleim is, és ott voltam én is, nekem is volt helyem, szerepem, én is hozzájárultam ahhoz, hogy a kerek világ még kerekesebb legyen, és tudtam: pótolhatatlan ez a szerep, senki más nem tölthette volna be a helyemet. Majd a hatalmas gömb ismét árnyékba került, és új emberek, új történetek, új világok jöttek, míg az árnyékos rész megpihent.

Aztán szívdobogás, és véget ért a lemez.

- Vigyázz magadra, barátom - mondta Zoti. - Sokan vigyáznak rád egyébként is, de néha tartsd nyitva a szemed. Nagyon fontos, hogy mit csinálsz, és miért. Ne felejtse el. Az örökkévalóságnak dolgozol. Mint a Pink Floyd. Láthattad.

12.

Pár hónapig nem találkoztam Zotival. Véletlen volt, vagy sem, szégyelltem magam, vagy sem, nem tudom, de elmaradtam egy időre. Utólag félreértésre hivatkoztunk mindketten, miszerint ő az én telefonhívásomat várta, mialatt én az övét, de egyikőnk se volt valami hiteles ezzel a szöveggel.

Amikor újra beállítottam, Zoti öregebbnek tűnt, megviseltnek, felesége pedig ott ült a zenehallgató fotelban, és szemlátomást nagyon el volt keseredve. Talán akkor láthattam őt harmadszor, máskor mosolyogva üdvözölt, most azonban csak fáradtan legyintett, és összeharapta száját. Nem is figyelt rám, egy beszélgetés kellős közepén voltak éppen Zotival.

- Akkor vége, ugye? - suttogta a nő. - Nincs több?

- Vége - felelte Zoti, én pedig szerettem volna valahol máshol lenni. - Elmondtam mindent.

- Oké - mondta a nő, és mosolyt kényszerített az arcára. - Akkor dolgozzatok, én elsétálok a boltba. Kér valaki valamit?

Mindketten megráztuk a fejünket, és nagy múgonddal helyet foglaltunk a dobszerkó mögött. Azért próbálkoztam:

- Mi van? - kérdeztem.

- Semmi - mondta Zoti és fájdalmas fintort vágott. - Tudod, más ismerni az utat, és más járni az utat. De mostanra már túl vagyunk rajta. Veled mi van?

- Hajaj! - sóhajtottam.

- Értem - mondta Zoti. - Na, ismételjünk egy kicsit.

Szótlatlanul, kimérten átvettük az órát, gondolatban valahol máshol voltam, és az is gondot okozott, hogy növekvő hányingert éreztem. Csodálkoztam is volna, ha minden rendben lett volna, tekintve, hogy akkoriban kettős, vagy inkább hármas életem. Voltam én, aki szépen, rendszeresen bejártam dolgozni a munkahelyemre, egy videoboltba, aztán zárás után fáradtságra hivatkozva elnézést kértem kedvesemtől, és hazamentem. Látszólag. Aztán volt a másik énem, aki ilyen alkalmakkor csatlakozott züllött barátaihoz, és beült velük az első kocsmába, ahol is reggelig söröztek, és világmegváltó zenekari terveikről beszélgettek - gyakorlás helyett. Aztán volt a harmadik énem, aki csupán poénból éjjelente idegen autók zárját nyitogatta kulcsával, hátha sikerül. Néha sikerült, és néha egy-két apróságnak is lába kelt a kocsikból. Fel se merült bennem, hogy ha elkapnának minket, egyrészt nagyon megvernének, másrészt jó kis ügy lenne belőle.

Aztán lelkiismeret furdalásom addig fajult, hogy abbahagytam az egészet, és hálát adtam láthatatlan őrzőimnek a védelemért. Tele voltam önváddal, büntudattal, és akkor egyszer csak, mintha valamiféle isteni jóakarát szándéka lett volna, felszikkasztott a remény.

Mökinél voltunk éppen, kottákat lapozgattunk, amikor a kezembe került egy napilap, amit egyébként azóta sem olvastam el soha. Unottan nézegettem a számomra érdektelen híreket, amikor figyelmemet megragadta egy hirdetés. Apróbetűs szöveg volt, egy ausztrál misszionárius igehirdetését reklámozta, időpont, helyszín, stb.

Szemrebbenés nélkül lapoztam tovább, és majd' három hét is beletelt, mikor a reggeli ébredés után villámcsapásként ért a felismerés: ma van ez az esemény!

Abban a pillanatban tudtam, hogy ott a helyem, noha ezer okot hozhattam volna fel ellene. Akkor és ott azonban énem józanabbik, ám talán túlságosan is

racionális része csendben maradt, én pedig azon kaptam magam, hogy a buszon ülök, és utazom a fővárosba. Türelmetlen izgalom uralkodott el rajtam, és még azt sem voltam képes megfogalmazni, hogy tulajdonképpen hová megyek. A helyszínt addigra elfelejtettem, de legbelül éreztem, hogy meg fogom találni.

Leszálltam a buszról, és elindultam taláalomra egy villanyoszlop felé. Fehér cédula virított az oszlopon, ugyanaz a hirdetés, amit korábban olvastam. Tudtam, hogy nekem tették oda, és biztosra vettem, hogy jó úton járok.

Kicsiny, fedett csarnokba értem, kézilabdapálya lehetett, vagy ilyesmi. Pár száz ember lézengett a teremben, sokuk a lelátón ácsorgott kétoldalt, páran izgatottan beszélgettek, egy zenekar hangolt a sarokban. Csendben letelepedtem egy padra, és mélyeséges értetlenséggel bámultam, hogy mi történik.

Lassan közeledett a kezdés, az emberek megtalálták a helyüket, és várták az előadót, aki pontosan időre meg is érkezett, és megkezdte előadását. A tolmácsolt prédikáció nem sokban különbözött a szokásos igehirdetésektől. Nem mintha sokat vettem volna részt ilyesmin, de a tévében láttam, hogy mi zajlik ilyen alkalmakkor. Kicsit unatkoztam, és órámra nézegettem: bizony rohant az idő, és nekem az utolsó busszal haza kellett mennem.

Egyszer csak az előadó befejezte mondandóját, és segítőköt hívott a színpadra. Majd közölte, hogy aki úgy gondolja, hogy úgymond meg akar térni, annak itt az alkalom, fáradjon le a színpadra. Mire észbe kaptam, már huszadmagammal ott álltam lent, és szembenéztem száz emberrel, akik biztattak és örültek nekem. Nem értettem semmit. Mindig is utáltam a nyilvánosságot, a tömeget, és a központban levést. És mégis...

A zenekar játszott pár lelkesítő dalt, majd az előadó megkért mindenkit, hogy csukja be a szemét, és imádkozzunk vele együtt. Egyszerű ima volt, elfogadást, megbocsátást kérő, alázatos. Felrémlt előttem anyám két cicájának képe, az autófeltörések és újra láttam hazugságaimat, kétszínűségemet, gyávaágomat.

Megbocsátást kértem, őszintén, könyörögve, suttogva.

Hogy kitől? Mindegy volt. Talán önmagamtól.

A prédikátor egyenként megérintette mindenki homlokát, és mormolt valamit. Nem tudom, hogy mi történt azután. Csak arra emlékszem, hogy a földön feküdtem, segítők kaptak el, és egy néger fiatalember nyújtotta felém a kezét, angolul mondott valamit, és diadalittasan mosolygott.

Kábultan vonultam félre, leültem a lépcsőre, és hangosan zokogtam. Úgy éreztem, hogy életemben először élek, szabad vagyok, büntelen, minden meg van bocsátva, és nem számít semmi, tiszta lappal indulhatok utamra, élek, élek, és csak egy dolgom van e Földön: szeretni. Megértettem valamit, ami nem adható tovább, és nem írható le.

És pont elértem az utolsó buszt.

- Te tudod, hogy mi volt ez? - kérdeztem Zotit.

- Megtérés - felelte. - Mi más?

- És mi ez? - makacskodtam.

- Mit akarsz tudni? Hogy mi történt valójában? Nézzük csak. Tömeghipnózis, öncsalás, bioenergia-átadás, isteni csoda, Szentlélek-közvetítés, hisztéria. Nem mindegy? Miért akarod magyarázni azt, aminek a végeredménye a fontos?

- Mert meg akarom érteni - mondtam.

- Mi a fenének? A világ működik, noha nem érted. Te is, a tested is működik, noha nem érted. Minek túlkomplikálni a dolgokat? Na, lássuk azt a megtört tizenhatodot! Egyébként mi van azzal a lánnyal a strandon?

- Most megtört tizenhatod, vagy újabb történet?

Zoti megszorította a dobverőt.

- Tizenhatod. Na, gyerünk!

13.

Azzal a lánnyal egyébként egyszer megpróbáltam szakítani. Levelet írtam neki, aztán mikor egy másik levélben jóváhagyta elhatározásomat, kétségbeesetten rohantam hozzá magyarázkodni. Így hát tovább bujkáltunk, én pedig tovább hazudoztam barátnőmnek. De ekkor már nem kerestem a konfliktust. Tudtam, hogy szerelmem nyár végén elmegy, és addig pár hetünk volt csak már. Találkoztunk, sétáltunk, beszélgettünk, és megőrültem érte. Ő pedig mindezt szelíd mosollyal vette tudomásul, és szándékosan nem bonyolódott jobban bele semmibe. Aztán elment.

Váltottunk pár levelet, áradozott az új iskoláról, az új barátnőkről, és... az új barátokról, akik körülrajongták. Nem beszélünk meg semmit, és soha nem beszélünk át semmit. Négy hónap telt el, mire újra láttuk egymást egy szilveszteri bulin.

Életem legfagyosabb szilvesztere volt. Haverokkal közösen kibéreltünk egy óriási termet valami szabadidőparkban, levittük a nélkülözhetetlen házibuli-kellékeket, és készültünk az estére. Csupán azt felejtettük el a lázas készülődés közepette, hogy az óriási helyiségben nincs fűtés, és éjjel pedig mínusz tíz fok alá esik a hőmérséklet. Mire észbe kaptunk, már csontig átfagyunk, a sebtiben beszerzett öt hőszugárzó bekapcsolásával pedig csak azt értük el, hogy kiment az összes biztosíték, és kis híján elektromos tüzet okoztunk. De mindez lényegtelen apróság volt ahhoz képest, hogy azon az éjszakán megfagyott a lelkem.

A szervezés jól sikerült. Barátaim a tudtom nélkül meghívták rég nem látott szerelmemet is a bulira, én meg kapkodhattam a levegőt, mikor megpillantottam őt az ajtóban.

- Nem kellett volna idejönnöm - ez volt az első, amit mondott.

- Dehogynem - jópofáskodtam.

Mélyen a szemembe nézett, és megrázta a fejét. És akkor rádöbbenem: idegen! Messze eltávolodott már tőlem, más emberek között él, más felfogás szerint, és én csak egy vagyok neki a múltjából, a gyerekkorából. Éjfél előtt táncoltunk egy kicsit, aztán pedig lerohantam az utcára, és a fagyos téiben egymagam átkozódtam, sikoltoztam pár percig a sötét éjszakának, átkoztam sorsomat, átkoztam határozatlanságomat, és átkoztam a gyávaságot.

Az új év nélküle telt el, és az utána következő is. Barátként találkoztunk még párszor, de az is elmúlt. Folytattam életemet azzal a lánnyal, akivel addig is éltem, és akit mindezen tévútjaimról csak évekkel később világosítottam fel. Akkor számoltam le végleg hazugságaimmal.

14.

Egyszer megkeresett egy zenekar.

- Arról van szó - mondta a telefonban a srác, - hogy van egy bandánk. Más előadók számait játszuk, és lesz egy tehetségkutató fesztivál egy hónap múlva. Meghívtak minket, de a dobosunk lebetegedett, nem tud részt venni a próbákon. Kell egy dobos a fellépésre. Vállalod?

- Hát persze - mondtam.

Ez volt az első nagy lehetőség. Természetesen elszúrtam. Először oda voltam az örömtől, és heves izgalom vett rajtam erőt, mikor elképzeltem, hogy ott állok ülök a dob mögött a színpadon, összenézünk a többiekkel, és nagy merészen belevágunk a nótákba. A közönség pedig tombol, a zsűri elégedetten hátradől, és a végén minket neveznek ki az évtized reménységének. Persze ez a valóságban nem így megy, egész máshogy zajlanak az effajta tehetségkutató fesztiválok, de jó volt fantáziálni.

Megbeszéltünk egy időpontot a srácokkal, amikor feljönnek hozzám, és aztán közösen kimegyünk a garázsba, hogy megmutassák nekem a nótákat.

Délután négy óra volt, a nagy nap. Körömöt rágva járkáltam fel, s alá a szobámban, és váraкоztam. Valami megmagyarázhatatlan feszültség bujkált bennem, és megdöbbenve tapasztaltam, hogy legszívesebben elmenekülnék a feladat elől. Kinevetni akartam ezt az érzést, de képtelen voltam ezt megtenni. Járkáltam hát, mígnem megszólalt a csengő.

Gyomrom összeszorult, és torkomban dobogott a szívem. Eltelt egy másodperc. Halk beszélgetés hallatszott az ajtó mögül. Ott vannak a srácok, érted jöttek, menj már ajtót nyitni! - dobolta belül egy hang, de én csak vártam.

Tétován mozdultam az előszoba felé, de valami megállított. Mintha mögém lopózott volna egy alak, és a fülemben suttogta volna: mit remélsz, öreg, úgysem fog sikerülni, pontatlan vagy, nem is tudsz játszani, hagyd a fenébe az egészset. Öt másodperc. Újra kopogtak, ezúttal erősebben. Torkomban dobogott a szívem, és tettem egy határozott lépést az ajtó felé. Akár meg is hallhatták lépteimet a túloldalon. De az alattomos hangocska tovább suttogott: ki fognak nevetni, öregem, leégeted magad és a srácokat is a színpadon, mindenki a tehetségtelenségéről fog beszélni...

Még egyszer kopogtak, kicsit vártak, majd elmentek.

Némán álltam az előszobában pár percig, majd hisztérikus röhögésben törtem ki. Miután lenyugodtam, lefeküdtem ágyamra, és végiggondoltam a dolgot. Szóval, mi a fenét művelek? Kapok egy lehetőséget, semmi veszténivalóm nincs vele, és egyszerűen nem nyitom ki az ajtót? Hát normális vagyok én? Mi a fenének járok én dobolni tanulni évek óta, minek ölöm bele a sok pénzt a dobszerelésbe, ha rögtön összeccsinálom magam az első kihívásra?

Gyorsan lenyugtattam magam, hogy semmi gond, majd úgyis hívnak a srácok, úgyis megbeszélünk egy mások időpontot, úgyis fellépünk együtt, és úgyis menni fog.

De a srácok soha többé nem hívtak, és soha többé nem állt össze a csapatunk sem. Ősz elején betornyoztam kisszobám sarkába a felszerelésemet, két évig tároltam, majd eladtam egy lelkes ifjú titánnak, aki a tanítványom lett pár hónapra.

De ez még odébb volt, ama bizonyos gyáva estén álmodtam valami különöset.

15.

Koncerten voltam egy kicsiny szigeten, éreztem, hogy a valóságban még meg sem születtem, olyan távoli volt az esemény. Hatalmas színpadot állítottak fel a szervezők, és ameddig a szem ellátott hosszú hajú fiatalok heverték a fűben. Cigiztek, söröztek, némelyek valamilyen, csak általuk hallott zene ritmusára ringatták testüket, és édeskés illat szállt a levegőben. Páran aludtak, kis csoportok meditáltak, és várakoztak valamire. A színpad már elő volt készítve a műsorra, egy hatalmas zongora, mellette szintetizátorok, orgona, és egy ütött kopott zongoraszék, középen egy mikrofon, a háttérben pár gitár, a színpad szélén pedig egy tekintélyes méretű dobfelszerelés foglalta a helyet két csillogó gonggal.

Teltek-múltak a percek majd apró termetű emberke jött elő, és selypítve bekonferálta a zenekart, a szöveget nem érttem, csak arra lettem figyelmes, hogy a tömeg megélnéül.

Mindenki a nyakát nyújtogatta, hogy jobban lásson, a színpadon rövidesen feltűnt három fiatalember. A legmagasabb félhosszú hajú, nyurga srác valami roppant giccses ruhában érkezett, intett közönségének, és helyet foglalt a zongora mögött. Nyomában pufók, tömzsi emberke szuszogott, kezében basszusgitár, vidáman vigyorgott, és egy intéssel bemutatta harmadik társukat, egy gyerekképű, meghökkentően fiatal dobost, aki nagy igyekezettel ült le hangszer mögé, és máris a többiekre koncentrált. Kicsit béméskodtak, majd bólintottak, és belecsaptak a húrokba.

Templomi orgona hangja töltötte meg a teret, lassan mögéje lopakodott a basszusgitár, végül a dob is életre kelt, és beazonosítatlan stílusú zene kezdte bontogatni szárnyait a meglepett közönségnek. Az énekes fegyelmezett, kristálytisza, magas hangja elvont gondolatokat, asszociációkat közölt, a billentyűs olykor végeleáthatatlan improvizációkba fogott, egyszer pedig a dobost magára hagyták tíz

percre, hadd mutassa meg az egybegyűlteknak, hogy mi fán terem a dobolás. Mikor a két gong utolsót visszhangzott visszajött az énekes, megköszöri torkát, és finoman pengetni kezdte akusztikus gitárját. A már felpezsdült vérű hippik lecsendesedtek, és a tömeg egy emberként hullámozott a gyönyörű szerelmes melódia dallamára:

Szeretnéd, ha angyal lehetnél?

Vagy tán csillag is akár

Akarod-e, hogy kezeid nyomán

Varázshangon szóljon e gitár?

Költő lennél szívesen?

Vagy csak a zendülő húr?

Bármilyen lehetsz, határok nincsenek

Más kedvese lennél tán?

Titkos talán ez a vágy?

Álmodozhatsz, mint ki a Holdon jár

Játszani akarsz a vágyaddal?

Gitárhúrként a hangoddal?

Csupán azt az egyet mondhatom

Látod nem dőlt össze a világ

Hogy kimondtad mi legbelül fáj

Mikor álarc mögé temeted arcod

Sötét üveg rejti tekinteted

Mögötte már csak fagyott vonások

De még mindig felmelegíted a lelkem

Kispárna lehetnél, hova fejemet hajthatom

Paplan, mi nyújtózik az ágyamon

Arcod egy magazin címlapján szerepelhet

A feltételeit magad teremtetted meg

*De minden nap egyre szomorúbb már
A percek múlnak, örület vár
A cél távoli, a mérce túl magas
Valaki hozzon már egy létrát!*

*Lehetsz énekes is akár
Sőt talán maga a dal
Hadd mondjam el most neked
Nem tehetnél rosszabbat magaddal
Most nagyon fontosak szavaim
Nehezen telnek el napjaim
Tapasztalatom keserűn emészttem
Most már az egész értelmetlen
De te még mindig felmelegítéd a lelkem.²*

Az énekes meghajolt, lopva egy könnycseppet törölt ki a szeméből, és mintha akkor eszmélne fel, elvigyorodott.

Ekkor felébredtem.

Kábán néztem magam elé, már sötétedett, átaludtam a délutánt. Álmosan kimentem a konyhába egy pohár vízért, és figyelmetlenségemben lesodortam az aznapi újságot a radiátorról. Ahogy felemeltem a lapot, az utolsó oldalon egy nagybetűs hirdetésen akadt meg a szemem: AZ ÉVTIZED VISSZATÉRÉSE MAGYARORSZÁGON! Eloolvastam a cikket valami angol, általam ismeretlen együttesről, akik tizenkét év után újra összeálltak, és nemsokára koncertjük lesz, aztán ledobtam az újságot.

Zotit azért az első leendő alkalommal megkérdeztem a dologról, mire ő transzba esett, és felidézte gyermekkorát, fiatalabb éveit, és azt az élményt, amit az ominózus zenekar nyújtott neki akkoriban. Nyugtáztam a dolgot, bíztam Zoti ízlésében, és mit veszíthetek alapon én is elmentem arra a bulira.

Hívös, őszi nap volt. Meglehetősen vegyes érzésekkel ácsorogtam a stadion küzdőterén, és vártam valamit. Bár Zoti napokkal korábban rám szózott három kazettát,

² Emerson Lake and Palmer: Still... you turn me on

hogy "melegítsem be magam" a csapat zenéjével, de úgy alakult, hogy nem volt időm meghallgatni őket. Így ott és akkor előítélet-mentesen, és kíváncsian vártam, hogy mi fog következni. A színpadon a hangszerek óriási fekete vásznakkal voltak letakarva, pedig szívesen megszemléltem volna őket mialatt teltek a percek.

Egyszer csak sötét lett, és egy hang angolul bekonferálta az együttest. Furcsa déja-vum támadt, de nem volt időm elemezgetni érzéseimet, mert kigyúltak a fények, három betű szikrázott fel a közönség felett: ELP, és megjelent a színpadon három ötvenéves forma férfi fekete ruhában, derűsen intettek, és ekkor észrevettem, hogy a hangszerek is szabaddá váltak a nehéz vásznaktól.

Elakadt a szavam. Ott volt az álomban látott fekete zongora, a hatalmas dobfelszerelés gongokkal, csak minden modern volt, csillogó-villogó és vadonatúj. És lassan felismerni véltem a billentyűit igazgató markáns arcú emberben a valamikori nyurga srácot, ott állt középen a pufók, kerek arcú énekes, és a középkorúvá érett, kölyökvonásait megőrző dobos is készen állt a show-ra.

Aztán elszabadultak az indulatok, megszólaltak a fanfárok, és a halhatatlan hármás belefogott a varázslatba. Fölényesen uralták hangszereiket, és egy határozott kézlegyintéssel elsöpörték azt a majd három évtizedet, amióta először álltak színpadra így hárman, ama sziget-béli fesztiválon.

Álmom valóra vált, beteljesült, és úgy éreztem, hogy régi ismerősként vagyok jelen, újra meghallgattam azt a megindító melódiát, és láttam az énekes arcán, hogy időben valahol máshol van, egy angol kisvárosban, ahol tizenévesen első szerelmének írja ezt a dalt, és bár a fiatalság elmúlt, a lány messze jár, és az Idő a markába röhög, abban a pillanatban a gitárhangok elhozták nekünk a múlt kicsiny szeletét, és a rekedtté öregedett hang immár emlékeinek suttozja: *Te még mindig felmelegíted a lelkem.*

Majd ugyanúgy megtörölte szemét, és meghajolt, mint akkor az álomban. Aztán órák múlva vége lett.

16.

- Hogy lehet ezt kibírni? - kérdeztem Zotit.

- Mit? - bámult rám bután.

- Hát azt, hogy ott állsz a színpadon, tudod, hogy már harminc éve ott állsz, tudod, hogy legenda vagy, tudod, hogy történelmet írtál, és millióknak változtatta meg életét a zenéd. És te még élsz. Hogy lehet ezt a tudatot elviselni?

Zoti megérthette kérdésem lényegét, mert percekig gondolkodott.

- Tudod, ezek más emberek - mondta aztán. Nem volt valami fantasztikus észrevétel. Továbbra is kérdőn néztem rá.

- És?

- Mit és? Arra vagy kíváncsi, hogy milyen érzés halhatatlannak lenni? Pokoli. Nem emlékszel arra a dalra? Arra a szövegre? *"Most nagyon fontosak szavaim. Nehezen telnek el napjaim. Tapasztalatom keserűn emésztem. Most már az egész értelmetlen"...* Szerinted milyen élete van annak, aki ilyet leír, elénekel? Elmondom. Ezek az emberek ugyanolyan álmódzó tinik voltak, mint te. Sikerről álmodtak, zenész életről, és közben valószínűleg éheztek, hacsak nem mentek el dolgozni. Valószínűleg boldogtalanok voltak, és az egyetlen reményük az volt, hogy majd egyszer befutnak. A hetvenes években ez nem volt olyan könnyű, mint manapság, akkoriban még produkálni is kellett valamit, lehetőleg egyedit. Szóval ez a három fiatalember megcsinálta. Eljutottak a montreáli stadionba, a csúcsra, minden évben egy új nagylemez, fantasztikus kritikák, turné turné hátán, közben pedig mellékesen milliomosok lettek. Ők is, és az őket hajtó menedzserek is. Bizonyára eljött az az idő, amikor már nem volt elég a szerelmes éjszakákon, naplementéken szerzett ihlet, hanem időre kellett dalokat írni, kompozíciókat alkotni, mert aktuálissá vált az új lemez, az új turné. Ilyenkor jött a görcsölés, a kínos megfelelés a főnököknek, közben barátnők, feleségek menekültek el tőlük megrémülve az iszonyatos robotmunkától, mialatt a zenéjüket hallgató közönség legendát csinált a srácokból, és minden szavukat filozófiává, életformává alakította át. Így ők tíz éve hajtás után egy szép nap ráébredhettek, hogy bár milliók kelnek-fekszenek az ő zenéjükkel, életük mégis egy nagy rakás katasztrófa. Ekkor írhatta meg az énekes azt a dalt, és ez után dönthettek úgy, hogy befejezik. Egy dologgal nem számoltak. Hogy az emberek nehezen mondanak le az álmaikról és az ideáljaikról, és azt is elfelejtették, hogy ők maguk mit vállaltak. Egyik lemezüknek azt a címet adták, *hogy "Üdvözlünk benneteket a showban, aminek sosem lesz vége"*. Gondolod, hogy abba lehet ezt hagyni? Nekik dolguk van, és lesz is még. Úgyhogy most folytatják. Milyen érzés lehet ott állni ötvenévesen, és az ő szemükkel látni például téged, aki még meg sem született, mikor

ők már a csúcson voltak, és te mégis ott vagy a koncerten? Bizonyára felemelő és felelősségteljes érzés, de egyben rémisztő is. Mert te viszed tovább, amit ők tanítottak, és senki, sohasem lehet benne biztos, hogy jól tanít. De mit is tehetnének? És te mit tehetsz? Aki tanításra adta a fejét, annak vállalnia kell a következményeket. És ha úgy nézzük, hogy minden kijelentéssel, minden mozdulatoddal befolyásolsz másokat, vagyis tanítod őket, akkor lehet csak érezni, hogy mennyire felelős vagy mindenkiért.

- Felelős vagyok a rózsámért - mondtam.

- Tessék?

Nem ismételtém meg a mondatot.

17.

Tulajdonképpen sohasem mondtuk ki, hogy megszűnt a zenekarunk. Kópa eladta gitárját, dolgozni kezdett, aztán eltűnt pár évre külföldön, majd újra előkerült, és beiratkozott a zeneiskolába klasszikus gitárt tanulni. Möki újabb és újabb zenekarokat hozott létre, felléptek olykor, hallhattam számaikat, aztán eltűntek.

Én dolgoztam, írni kezdtem mindenféle furcsa és rémisztő történetet, néha vettem egy-egy büntudatos pillantást a sarokba, ahol megfakult fényű dobszerkóm hevert szétszedve.

Minden ideiglenes volt. A szünet, a zenésztársaimmal való kapcsolat megszűnése, és tanulmányaim szüneteltetése is. Sohasem mertem kimondani, hogy vége, rettegettem a gondolattól, hogy hiába volt az évtizedes tervezgetés, feladtam zenész terveimet. Így hát mindent pillanatnyi történésnek magyaráztam, és még egy darabig zenésznek tartottam magam. Akkor még nem tudtam, hogy semmi sem értelmetlen, és nincs olyan, hogy hiábavaló. De hát elvégre is alig voltam tizennyolc éves.

Aztán eljött a nap, amikor elbúcsúztam Zotitól is. Természetesen ideiglenesen.

- Csak egy kis pihenőre vágyom - mondtam.

- Értem én - felelte. - Sok az anyag, nincs időd gyakorolni. Pihenj csak.

Köhintettem egyet.

- Aztán majd jelentkezem.

- Ühüm.

- Van ilyen, nem? - kérdeztem gyászosan.

- Van. Persze, hogy van. Nyugi.

Ennyi volt az egész. Persze találkoztunk még. Egyszer az utcán láttam. Eszméletlen csiricsáré öltözékben volt, mint egy vasárnapi rocker. Minden bőr, szíjak, kendők, csingi-lingik. Rövidre vágott haj, és bajusz. Bajusz!

- Ez nem lehet igaz! - köszöntem rá, és mielőtt bármit tehetett volna, megöleltem. - Hogy nézel ki?

Kicsit megsértődhetett, morózusan válaszolt.

- Most mi van? Új dizájn. Különbö is... randevúm van. Vagyishogy... lesz.

- Aha - mondtam. Nem néztünk egymás szemébe. Pedig ömlött volna belőlem a szó: Képzeld, megint találkoztam azzal a lánnyal, és bár eltelt két év, képzeld, eljött velem moziba, és hazafelé csókolóztunk, és ugyanúgy nézett rám, mint régen, és már nem érdekel, hogy mit csinálok, csak teszem, mert egyszerűen jó, és talán lesz majd valami, a lány jövőre végez a sulival, talán kitart addig, és nem fogod elhinni, író leszek, kiadják a novelláimat, és a tanítványom sikereket ér el, nem érdekelnek ám már vallási dolgok, inkább pszichológiát olvasok, és megyek majd továbbtanulni, ha nem leszek lusta, és megvan ám még az a három kazetta, amit adtál, sőt azóta saját magam fedezek fel új zenéket, ezen kívül csatlakoztam egy klubhoz, akiknek az újságjába cikkeket írok, eladtam a dobcuccot, de az árán kimentem Olaszországba, és láttam a Pink Floydot élőben, életem legnagyobb élménye volt, soha nem felejttem el, hogy megmutattad nekem a csodát...

Ehelyett csak néztük egymást szótlánul, Zoti az órájára pillantott, és szabadkozva közölte, hogy mennie kell.

- Minden jót - szólt.

Villámgyorsan hátat fordított, és elindult. Én nem mozdultam, éreztem, hogy még maradnom kell. Nem telt bele tíz másodperc, Zoti megállt és visszafordult. Belenyúlt a belső zsebébe, és kivett onnan egy kazettát.

- Figyelj... - mormogta. - Ez a tied. Asszem, ezzel még tartozom. Elfelejtettem neked iránytűt adni. Ne haragudj.

Azzal a kezembe nyomta a kazettát.

Otthon vettem csak elő. Nem evilági tájat ábrázolt a borító, égbe nyúló sziklák, színes kövek, barlangjáratok, és egy felirat: *Egyesülés*. A szalag a közepén állt, úgy

gondoltam, nem véletlen. Bekapcsoltam a magnót, hanyattdőltem az ágyon, és becsuktam a szemem, ahogy szoktam.

*A legfényesebb fa mögött a Hold Nappá változik
És álmainkban ragyog tovább
Életünk értelméről mesél a fény
És végre szembenéziünk a nyugati világgal
Csillagfény jelzi a végtelenséget
Csillagfény mutatja az örökkévalót
Csillagfény mutat irányt észak felé
Vissza a központba, a régi városba
Vissza önmagunkba³*

Eltűnt a szoba, eltűnt alólam az ágy, és egy hatalmas épület előtt találtam magam. Omladozó kőlépcsők vezettek fel a magasba, és felismerni véltem az ősi templomot, amelynek képét mintha egyszer láttam volna Zoti lemezgyűjteményében az egyik borítón. Nem tudtam a nevét a monumentális alkotásnak, de nem is volt lényeges. Dacoltam örökké éber elemezgetési hajlamommal, tudtam, hogy most más a lényeg.

Óvatosan, minduntalan a lábam elé nézve elindultam felfelé. Figyeltem, hová lépek, noha éreztem, hogy nem érhet baj, vigyáznak rám. Lábam alatt meg-megcsikordultak a kövek, omladozott, mállott a több ezer éves kőzetborítás, de haladtam felfelé.

A köd felszállt az épület körül, és megnyílt előttem a látóhatár. Megdöbbenve láttam, hogy csillagos ég vesz körül, mintha az építmény az űrben lebegne. Alul valami tejfehér képződmény, talán felhő lehetett, körös-körül pedig a végtelen űr.

Megszeppenve nyeltem egyet, és örömmel vettem észre, hogy közeleg a bejárat: alig pár lépcsőfokra felettem hatalmas kapu tátongott, és mintha egy füstfellegből álló barátságos kéz intett volna: gyere csak, barátom, gyere beljebb...

³ Yes: Angkor Wat

Szót fogadtam, megszorítottam lépteim, és felemelt fejjel léptem át a küszöböt. Egy csillogó előcsarnokba kerültem, a falak olyan fényesek voltak, mintha tiszta gyémántból rakták volna ki őket értő kezek. A ragyogásból aztán kibontakozott egy ajtó, és egy kisebb helyiség, amely úgy ránézésre könyvtárszoba lehetett. Nem volt vége, ebben biztos voltam.

Messze a magasba nyúló polcok végig a falak mentén, és a termet is keresztül-kasul hatalmas szekrények, állványok szabdalták szűk folyosókra. És milliónyi könyv, ameddig a szem ellátott, könyvek, könyvek és könyvek. Ez lehet a mindenség tudása, gondoltam tétován, és éreztem, hogy nem járhatok messze az igazságtól. Odaléptem a hozzám legközelebb álló polchoz, és megpróbáltam leemelni egy kötetet, azonban a könyv, mintha odaragaszkodtak volna, nem mozdult.

- Ne így - szólt egy hang a hátam mögött.

Megrezzentem, és hátrafordultam. Egy huszonéves forma srác állt a hátam mögött, félhosszú hajjal, és derűsen mosolygott. - Helló - közölte. Színes pólót viselt, esküdni mertem volna, hogy valami rockegyüttest ábrázolt a kép, legalábbis a stílusa erre engedett következtetni.

- Ki vagy te? - kérdeztem meglehetősen bután.

- A nevem Pink - mosolygott a srác. - Legalábbis te így neveztél el valamikor. Segíthetek?

- Nem emlékszem - motyogtam. - De...

- Ja, bocs - szabadkozott a srác, és kicsit zavarba jött. - Nem is emlékezhetsz rá, hiszen az majd később... - megrázta a fejét. - Bonyolult - mondta aztán ismét mosolyogva. Kicsit érthetetlen volt az ügy. Amíg magyarázkodott, addig én összeszedtem magam.

- Te otthon vagy itt? - kérdeztem.

- Aha, legalábbis remélem - mondta, és megfogta a könyvet, amit le akartam venni. - Így kell - mutatta. Megérintette a kötetet, az könnyedén lebegni kezdett, és megállt a levegőben.

- Csak gondolj arra az oldalra, amelyikre kíváncsi vagy, és máris megjelenik.

Szót fogadtam, kicsit lehunytam a szemem, és a huszonegyes számra gondoltam. A könyv kinyílt, és máris ott lebegett előttem a kívánt oldal... amely üres volt. Kérdőn meredtem Pinkre.

- Kérdeztél valamit? - húzta fel a szemöldökét.

- Hogyan? - mondtam.

- Kíváncsi vagy valamire, vagy csak meg akartad nézni a könyv belsejét?

- Én csak... mint egy könyvtárban...

- Ez nem csak egy könyvtár - mondta Pink. - Ezt úgy hívják, hogy *Akasha*. Itt van minden, ami valaha is történt, és történni fog az Univerzumban. Azért könyvtár, és könyvek formájában látod, mert ehhez vagy szokva. De itt mindig minden változik, ezért neked is könyvvé kell válnod, ha meg akarsz tudni valamit.

- Vagyis? - kérdeztem.

- Nyílj meg - mosolygott Pink. - És fedd fel a rejtett oldalaidat. Én most megyek.

Meghökkenem.

- Hová? Úgy értem...

- Még találkozunk - mosolygott, és aztán már ott sem volt. Én pedig tanácstalanul ácsingóztam a mellettem lebegő könyv társaságában. Mit is mondott a fickó? Megnyílni? Hát jól van. Kifújtam magamból az összes levegőt, és elképzeltem magam egyetlen hatalmas könyvnek. Lassan lebegek a térben, majd a vaskos fedelem kettényílik, és lassan elválnak egymástól lapjaim, szétterülök a térben, és csak lebegek, lebegek...

Majd kinyitottam a szememet.

Ugyanott álltam, ahol az előbb, és egy pillanatra bosszús is lettem, hiszen semmi nem változott. Már indultam volna, amikor velem pont egy magasságban felfénylett egy vaskos kötet a polcon, és ami megdöbbenett, az a gerincén levő felirat volt.

Az én nevem.

Mohón kaptam utána, majd eszembe jutott a fickó módszere. Könnyedén megérintettem hát, és kértem, hadd lapozzak bele. A könyv lesuhant a polcra, és határozottan kinyílt az egynegyedénél.

Szívem a torkomban dobogott az izgalomtól, ahogy bepillantottam, mivel sejtettem, hogy ez az én történetem. Az egynegyedénél jártam... A lapon mindössze egyetlen szó állt, és én percekig csak bámultam, ízlelgettem a jelentését.

Ennyi volt: *IGEN*.

18.

Ekkor véget ért a szalag, és ismét a szobámban voltam, az ágyon hevertem. Eltűnt minden, de elviseltem a sötétséget, nem nyitottam ki még a szemem. A dal utolsó akkordjai még a fülemben kergetőztek, és én Zotira gondoltam. Aztán a lányra a strandon, majd barátnőmre, aki vacsorára vár engem. A szomszéd szobából valami film hangjai szűrődtek ki, mondatfoszlányok. Valamiért nem tudtam nem odafigyelni a szavakra, és a következőket hallottam:

- Már évek teltek el azóta... Régen szakítottam vele, és a feleségem sem tudta meg soha... Biztonságban voltam, jól éltünk, elfelejthettem volna az egészet... Megúsztam... De egyszer leültem a feleségemmel, és elmondtam az egészet... Nem tudtam együtt élni azzal a tudattal, hogy megúsztam...

Görcsbe rándult a gyomrom. Éreztem, hogy itt az idő. Meg kell tennem valamit, ami lehet, hogy a vesztemet okozza, de megmentheti a lelkemet. Eszembe jutott a szó, amit a könyvben láttam abban az öreg könyvtárban.

Összeszedelőzködtem, és elindultam.

19.

A tanítványomat Sipinek hívták. Lelkes, lelkesedő srác volt, apró termetű, és legalább annyira megszállott, mint amilyen én lehettem, mikor Zotihoz kezdtem járni. Egy szép napon bekopogott ajtómon, és közölte, hogy tanulni szeretne tőlem, mellékesen pedig nincs-e egy eladó dobszerkóm.

Bambán állhattam egy darabig, de aztán kinyögtem valami "igen"-t és "ja de"-t. Nagy megtiszteltetés volt a felkérés, és szinte szégyelltem kimondani, hogy kéne fizetni a tanításért, legalább valami minimális összeget. Azonmód megvette akkor már két éve porosodó dobcuccomat, annyiért adtam el, amennyibe került, utána aztán ő villámgyorsan felújította az egészet. És hát hetente egyszer találkoztunk.

Sokszor azon kaptam magam, hogy Zoti stílusában okítok, és belefeledkezem holmi filozófiai gondolatokba. Sipi figyelmesen hallgatott ilyenkor, és később jutott a fülembe: továbbadta fejtegetéseimet.

Tanultunk. Mindent átadtam, amit átadhattam, aztán eljött az idő, hogy ritkultak találkozásaink, a srác már önállóan képezte magát. Zenekart alapított, és évekig nyomták. Megcsinálta azt, amit én sohasem mertem megtenni. És tudják mit? Ezáltal én is elégedettséget éreztem, közvetve én is átéltem a sikert, én is több lettem.

Az érdeklődésem azonban más irányba fordult. Írni kezdtem, filmezni tanultam, és lássanak csodát: egyszer csak összefutottunk Mökivel, aki éppen sokadik zenekarával próbálkozott betörni a piacra, és éppen videoklippre volt szükségük. Megcsináltuk a dolgot, és a pár óra alatt, amíg együtt dolgoztuk kiderült, hogy Möki semmit nem változott, ugyanolyan komolytalan, álmodozó srác, mint volt annak idején a garázsorszakban. Mostanság úgy tudom, vállalkozó lett, de nem adta fel a zenélést.

Kópa sokáig járt a zenesuliba, de aztán minden idejét lefoglalta a munka, és abbahagyta az egészet. Néha összefutunk az utcán, terveket kovácsolunk a jövőre nézve, mert valahol ő is tudja, amit Zoti mondott nekem: ezt nem lehet abbahagyni. Úgyhogy most ő is szünetelteti az álmait.

Nemrég részt vettem egy fiataloknak szóló újság szerkesztésében, és egyszer csak kezembe került egy vers, rövidke, borongós poéma, az aláírás pedig: Sipi. Nem tévedtem, egykori tanítványom írása került el hozzám. Mint kiderült, a srác már régóta nem zenél, de erősen fontolgatja egy új csapat összeverbuválását. Amúgy költő lett, filozófus-lélek, töprengő figura. De nem veszett el.

És mi van Zotival? Vele két éve találkoztam utoljára azon a bizonyos strandon. Teljesen meglepett, hogy ott találom, lévén, nem idevalósi. Beszéltünk pár szót, és megígértette velem, hogy felhívom. Tudom, hogy fel fogom. Biztos vagyok benne. Nem tűnt csalódottnak, amikor elárultam neki, hogy már évek óta nem volt a kezemben dobverő.

No és az a lány? Messze van, egy másik korban, másik életben is talán. Valahol maradt egy fénykép, ami nem is őt ábrázolja, csak egy arcot, amit én álmódtam a helyébe. De egyébként nem tudok róla semmit, és jó ez így. Örülök, hogy életben van. A világ gazdagabb, hogy ő is benne van, de most már tudom, hogy sokkal több gyémánt hever a közvetlen közelemben is, minthogy fáradtságos vándorútra kelljen kelnem távoli ékkövekért.

Én köszönöm, jól vagyok. A sors néha vizsgák elé állít. Van, hogy elbukom, másszor sikeresen veszem az akadályokat. Remélem, hogy továbbra sem felejttem el, hogy mi a dolgom, ha pedig igen, akkor tényleg felhívom Zotit. Vagy talán nem is ő az illetékes, hogy megmondja? Lehet, hogy tőle tényleg csak ritmusképleteket tanultam? Néha azt veszem észre, hogy a társaságában töltött évek olyan mélyen elmerültek az idő feneketlen kútjában, hogy még tanárom valódi nevét is elfelejtem. Talán ezért írok. Felejtés ellen, elmúlás ellen.

Örvendetes, hogy vannak olvasóim, és az is, hogy már nem vágyom annyira a sikerre és az elismerésre. Az én jutalmam az, hogy munkám során olyan fantasztikus embereket ismerhetek meg, akiknek lénye önmagában kárpótol megannyi fáradtságért. És bár közhely, de ezért már megéri...

Sok minden történt persze még azokban az években, amelynek csupán vázlatos képét tudtam adni e rövidke elbeszélésben. De most esteledik, ideje befejeznem.

Legközelebb folytatjuk...

2000. augusztus 6-13.

vége